

Torhamn den 16 september 2010

Hälso- och Sjukvårdens Ansvarsnämnd
Att.: Mathias Wallin

103 69 Stockholm

Beteckning HSAN 2010/2626:A2

Yttrande från Eilert Tordsson, 630408-3378, anhörigas HSAN-anmälan på **Lars Neumann**, Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö

Jag vill inleda med att säga att det är både känslomässigt och skriftligt mycket svårt att yttra sig över Neumanns yttrande den 14 augusti 2010. Innehållet i detta yttrande är, enligt vår upplevelse, i nästan allt ej med sanningen överensstämmande och anpassat till slutresultatet att Eilert tog sitt liv och att försöka fransåga sig det egna ansvaret i förloppet. Detta gör oss djupt besvikna. Vi vill hänvisa till vår tidigare insända dokumentation från samtliga möten med Lars Neumann. Jag kommer dock att åter beskriva händelseförloppet som det verkliga var.

Den 25/4 drabbades Eilert av ett svårt psykiskt tillstånd, som vi nu förstår var av psykosliknande karaktär. Eilert ringde själv till oss föräldrar i Torhamn och vi förstod att familjen och han behövde hjälp. Vi körde de 10 milen till Tingsryd så fort vi kunde och jag talade hela tiden med Eilert i telefon och min man med hans fru Sara för att försöka lugna ner situationen. Strax innan vi kommer dit bryts min kontakt med Eilert och omedelbart efter ringer hans son Julius 17 år och ber mig ringa polisen. Eilert hade då låst in sig på sitt kontor och familjen var rädd för vad han skulle göra. Jag ringer 112 och kopplas till polis som kommer till bostaden. När vi kommer till hemmet strax före polisen, är Eilert fortfarande kvar i sitt kontor. Men strax före polisen kommer in är anfallet över och han kommer ut och lugnar ner sig. Tillsammans med Eilert, polisen och familjen beslutas att min man och jag skall åka till akutpsykiatri i Växjö med Eilert, där det sedan någon tid ligger en remiss. Jag ringer under resan till mottagningen och berättar vad som hänt. Vi kommer till akutpsykiatri och blir mottagna av Lars Neumann. Min man och jag följer med Eilert in.

Nu beskriver jag den rätta versionen från detta samtal, vilken går att se av tidigare insänd dokumentation. Neumann ställer inte en enda fråga om varför Eilert var där akut en söndag. **Jag frågade inte om han visste vad som tidigare passerat under dagen. Det förutsatte jag att sjuksköterskan som tagit emot mitt samtal berättat.** Neumann ber Eilert berätta hur han mår. Eilert berättar då allra först om sin GAD-personlighet innebärande ångest, oro och nämner också att han nu mot slutet har känt av en dålig självkänsla. **Av vilken anledning skriver Neuman "han nämner dock aldrig GAD"?**

I detta sammanhang vill jag också hänvisa till dokumentationen den 2/7 och till våra frågor till Neumann den 2/9 beträffande att Neumann privat diskuterat Eilerts fall med sin fru, som är psykolog. Vid det första mötet den 2/7 säger Lars Neumann att "med anledning av Eilerts GAD-personlighet o sv". När nu Sara och jag vid mötet den 2/9 hänvisar till detta för att vi endast vill veta om Neumann brukar diskutera patienter med sin fru, säger Neumann att han inte vid tillfället den 2/7 nämnde GAD-personligheten. Vi reagerar och säger att han inte håller sig till sanningen och får medhåll av Neumanns chef Solveig Svensson som suttit med vid samtliga tillfällen. Vi förstår bara inte Neumanns starka vilja att förneka att Eilert hade förklarat att han hade GAD och att Neumann måste ha varit medveten om detta. Men någon anledning måste det väl finnas?

Sedan skriver Neumann "vid den fortsatta utfrågningen visade sig att patienten hade kraftigt förhöjd paranoid beredskap, samt uttalad rädsla för social genans." Det var ingen fortsatt utfrågning. **Neumann ställde inga frågor mer än att han frågade om Eilert var vegetarian. Att han nu skriver att Eilert skulle ha uttalat rädsla för social genans är nonsens och enbart för att förklara/försvara sitt oetiska uttryck i den "fiktiva" historia som han strax därefter berättar. Dessutom säger han inte till Eilert att han skall berätta en fiktiv historia.!** Han bara berättar rakt av utifrån att det var han själv som var huvudpersonen. I Neumanns yttrande försvarar han sig också med att han alls inte sagt "brakskit" utan sagt "brakfis" - skillnaden?. Vilken nivå befinner Neumann sig på?

Eftersom Neumann vet bakgrunden till vårt besök ifrågasätter vi om inte Eilerts psykos, som han nyss gått igenom, borde vara det primära för Neumann att närmare fråga Eilert om, eftersom Eilert aldrig uttryckt något problem med "social genans" och heller aldrig visat det i sitt liv. Tvärtom var han mycket öppen och trygg i sociala sammanhang.

I första stycket beskriver Neumann att jag, som han benämner fru Karlsson, i princip omedelbart berättade "att hon av annan namngiven läkare blivit rekommenderad att jag skulle sätta in Zyprexa". **Sanningen är denna:** När Eilert beskrivit sin bakgrund och Neumann är på väg att avsluta besöket och inte en enda gång ställt någon fråga till mig eller min man eller överhuvudtaget tagit någon notis om oss, frågar jag, om jag som representant för familjen och anhöriga kan ge en bakgrund till det akuta besöket, vilket Neumann medger. Jag förklarar att det Eilert berättat om sin GAD är korrekt. Jag beskriver utvecklingen från hösten 2009 med tvångstankar, vanföreställningar, maniska spring i trappan, dricka vatten samt vad som hänt tidigare under söndagen med samtal till 112 och polis. Jag beskriver också hur jag blivit ombedd av Edith Koczkas, som Eilert gick hos privat, att ringa psykiater Berith Ericsson och efterhöra om Eilerts medicinering från Steinar Sjöborg på Specialistgruppen var relevant och att dr Ericsson sagt att den var det, men att hon nog även skulle ha satt in Zyprexa. Just i detta läge säger Dr Neumann "ja, jag kan väl skriva ut Zyprexa", vilket han också gör och därefter skall Neumann säga adjö och avsluta besöket. Jag frågar då om Eilert kan få en tablett direkt, vilket han också ser till att han får. **Varför påstår dr Neumann att jag i början av besöket berättat "att hon av annan namngiven läkare blivit rekommenderad att jag skulle sätta in Zyprexa". Mitt samtal med dr Ericsson skedde i mitten av april. Hur skulle jag då kunna veta att Eilert skulle få en psykos, som skulle föranleda ett akutbesök på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö den 25/april och att det då skulle vara dr Lars Neumann som hade jour?**

Neumann skriver alltså ut Zyprexa som är en ny medicin till en ny patient och **han kommer inte överens med Eilert om någon uppföljning. Hans påstående att han innan besöket var slut, bett Eilert ringa är inte sant.** Men Eilert sökte honom per telefon den 27/4 på förmiddagen för han märkte ingen förbättring. Jag var vid hans sida när han ringde. Han får besked av den som tog emot telefonen att Neumann skulle ringa på eftermiddagen. Neumann ringer inte förrän torsdag eftermiddag ca 14.30! Och detta först efter att jag sökt honom och lämnat Eilerts personnummer för jag ville fråga honom om vilka styrkor som fanns på Zyprexa. Jag trodde absolut att Eilert redan hade fått kontakt med Neumann tidigare i veckan. Jag fick beskedet att Neumann skulle ringa mig ca 16.00 samma dag. Han ringde aldrig. Men som sagt, när jag kom till Eilerts bostad ringer Neumann till Eilert. Min slutsats är att Neumann "blivit påmind" att Eilert sökt honom tre dagar tidigare genom att han såg Eilerts personnummer.

Under samtalet beskriver Eilert att han inte blivit bättre och undrar hur länge det skall dröja innan medicinen verkar. Han får till svar enligt vad Eilert berättade för mig att det kunde dröja ca 4-5 dagar. Eilert frågar då om han skall dubbla medicinen, vilket Neumann samtycker till enligt hans eget yttrande. Hans påstående att Eilert skulle höra av sig när medicinen började ta slut kan jag inte motbevisa eftersom Eilert är död. Enligt min uppfattning efter samtalet med Eilert efteråt så gav emellertid inte Neumann honom en uppmaning att han skulle höra av sig när medicinen började ta slut. Å andra sidan borde det väl inte varit någon konst för dr Neumann att förstå, att om man skriver ut 28 tabletter och skall ta en per dag och om man efter 4 dagar dubblar dosen exakt kunna räkna ut när medicinen är slut.

Dr Neumann lade alltså hela ansvaret till uppföljning på Eilert. Är detta förenligt med vad en leg psykiater skall göra med en ny patient och med en ny medicin?

Vid vårt möte med Lars Neumann den 2/9 Fråga 6 Varför han inte noterade i journalen från besöket den 25/4 att Eilerts föräldrar var med svarar Neumann att "jag i möte med patienten vill ha patienten i fokus" och beträffande vår anmärkning på den bristande informationen i journalen, vilket medför att nästa läkare inte kan få information om Eilerts sjukdom, svarar han "det är förenligt läkares arbetssätt att göra så för att få en hållbar patientallians". I sitt yttrande skriver han att "Till yttermera visso läste jag upp min anteckning vilken erhöil patientens godkännande". För det första är det inte sant att han läste upp sin anteckning. Eilerts pappa och jag var med hela tiden och gick tillsammans med Eilert ut från Neumanns rum. Dessutom ställer vi oss frågan: Är det normalt att patienten skall godkänna vad en läkare antecknar i journalen? Vi har i varje fall aldrig varit med om detta vid våra besök hos läkare!

Tisdagen den 25 maj har äntligen Eilert gått med på ett besök hos Eva Ekelund, distriktsläkare med specialkompetens inom psykiatri, som är anställd som konsult hos Steinar Sjöborg på Specialistläkargruppen i Växjö. Jag, mamma, var med Eilert. Dr Ekelund avslöjar ganska omgående att Eilert är mycket sjuk och att han behöver omedelbar hjälp i princip. Hon vill skriva ett vårdintyg, men Eilert har ett viktigt arbetsmöte som han vill genomföra nästa dag, och Eva går med på att Eilert skall fundera på att gå in frivilligt och höra av sig till Eva Ekelund senast torsdag förmiddag då hon tjänstgör på Attendos behandlingsenhet i Tingsryd. Eilert förstår nu att han inte har något val och går med på en frivillig behandling. På torsdag förmiddag den 27/5 hämtar min man remissen och som bilaga till denna remiss två A4-sidor med Eilerts journalkopior från Specialistläkargruppen, där Eva Ekelund beskriver, att hon på tisdagen har övervägt LPT men att Eilert går in på en frivillig behandling.

På remissen skriver hon "Diagnos fråga Hypomani och V g se bifogad journalkopia" samt dessutom skriver hon under "Anamnes, status Samtal med Eilert och hans mor Ann-Marie idag. Mötet som nämns i journaltexten angående arbetet gått bra och läget är något lugnare. Eilert dock för mina öron fortfarande med dålig sjukdomsinsikt men säger sig motiverad för frivillig inläggning, men saknar totalt insikt i hur mycket hjälp han behöver och vad han har för diagnos. Tacksam er fortsatta handläggning" Dessutom skriver hon "Undertecknad nås idag på privat mobil 070-2477246 fredag mobil eller på Specialistläkargruppen i Växjö". Till min man säger hon att den frivilliga behandlingen kommer att konverteras när Eilert kommer in och att vi kan förbereda oss på en lång

behandlingstid. Hon försöker därefter få kontakt med akutpsykiatri men lyckas inte under hela förmiddagen komma fram på deras telefon! Hon är väldigt angelägen att få kontakt med någon läkare. Under eftermiddagen ringer en sjuksköterska till henne och Eva Ekelund framför sitt budskap, men någon läkare ringer aldrig.

När min man och jag kommer till SSS med Eilert är återigen Neumann i tjänst och det är han som tar emot Eilert. Jag följer med Eilert in till Neumanns mottagningsrum. Eilert har tidigare lämnat remissen med bifogade kopior till receptionen. När vi kommer in ligger dessa papper på Neumanns skrivbord. När Neumann frågar hur det är och hur det varit sedan sist beskriver Eilert att det varit både och. Ibland jättejobbigt och ibland lite bättre. Neumann hänvisar nu till handlingarna, remiss och journalkopior som ligger på hans bord, och säger "det rimmar illa med vad som står här". Eilert säger inget men jag bekräftar att det som står i papperna är korrekt. Det Neumann beskriver om Eilerts arbetssituation är korrekt och även det om platsbristen inom psykiatri. Därefter ber Neumann mig att lämna rummet eftersom han skall göra en fysisk undersökning av Eilert.

Nu skriver Neumann "tackar fru Karlsson mig för att jag tagit så väl hand om Eilert". Jag tog säkert Neumann i hand, det minns jag inte, men det brukar jag göra när jag lämnar ett läkarbesök. Men att jag skulle tacka honom för att han tagit så väl hand om Eilert finns bara i hans fantasi. Jag hade träffat honom vid ett enda tillfälle, den 25/4, och mitt intryck från detta gav mig absolut inte någon känsla av tacksamhet!

Neumann avfärdar nu i näst sista stycket i sitt yttrande "vart de saknade handlingarna tagit vägen är en gåta för mig så väl som för övriga inblandade". Faktum kvarstår: De låg på hans skrivbord när jag gick ut från rummet. På vår fråga till honom den 2/9 vart de tagit vägen, säger han att han minns bestämt att han lämnat dem på avdelningen men han minns inte till vem. Temporärt minne! Och finns det inga manualer hur man skall handskas med remisser och bilagor till dessa?

Det sista stycket "konklusioner" föranleder följande påpekande:

Telefonuppföljning var inte planerad vid besöket den 25/4! Vi var två som kan intyga detta, även om vi båda är jäviga.

Vi ifrågasätter också om det inte varit viktigt att redan denna dag den 25/4 med tanke på att Eilert var ny patient och med ny medicin med ett så allvarligt tillstånd bestämt en ny besöksstid.

Neumann skriver också "fram till dess patienten blivit inlagd hade fru Karlsson inga som helst anmärkningar på min handläggning av nu aktuellt ärende". Har inte Neumann observerat att det inte är enbart "fru Karlsson" som har gjort HSAN-anmälan. Det är även Eilerts fru Sara Tordsson och att vi båda också är representanter för Eilerts pappa, tre tonårsbarn och tre bröder med familjer. Och dessutom undrar jag hur jag skulle kunna ha några anmärkningar under denna tid. Neumann hade ju inte bestämt någon uppföljning eller kontakt med Eilert efter den 25/4!

Dr Neumann avslutar med "jag lade in patienten med bedömningen "oklart tillstånd" då jag misstänkte en bakomliggande problematik." Vi vill nu kraftigt påpeka att Neumann hade tillgång till dels en remiss där diagnosfrågan var "hypomani" från remitterande läkare samt att det i de bifogade journalkopiorna, som ni också har tillgång till och som "försvann från

Neumanns kontor" står noga beskrivet hur allvarligt Eilerts tillstånd var, att han inte hade någon sjukdomsinsikt och att remissläkaren övervägde LPT.

Neumanns bedömning "oklart tillstånd" och "misstanke om bakomliggande problematik"!!!!!! Tar man inte någon som helst notis om det som den remitterande läkaren skriver på sin remiss när man får patienter för inläggning?

Vi anhöriga anser att Lars Neumann med sin handläggning av Eilerts sjukdom, första gången den 25/4 och vid inläggningen den 27/5, då de för Eilert livsviktiga journalkopiorna försvann från hans kontor, har ett mycket tungt ansvar för att Eilert tog sitt liv.

Det är viktigt för oss anhöriga att påpeka att vi inte är ute efter hämnd. Vi är fullt införstådda med att en sådan känsla bara förhindrar oss i vårt sorgearbete. Vi är också helt förstående till att det är människor som arbetar inom vården, som kan göra mänskliga misstag. Dessa människor som medger att de begått misstag och visar att de djupt beklagar detta kan vi förlåta. Därför har vi förlåtit Nils Lindgren för de ödesdiga misstag han gjorde den 28/5. Detta blir ett positivt sätt att bearbeta vår sorg efter Eilert.

I våra frågor till Lars Neumann den 2/9 som vi översänt tidigare tillsammans med hans svar beskriver vi raka motsatsen. Och när vi nu läst hans yttrande till HSN bekräftas detta till fullo. Han är i försvarsställning, håller sig inte till sanningen utan förändrar verkligheten för att skydda sig själv och dessutom, anser vi, uppvisar han en brist på kompetens och etik som vi trots att vi är amatörer, är övertygade måste ingå i en legitimerad psykiaters behandlingsinsatser och uppträdande.

Vi vill upprepa vad vi avslutade med i vår redogörelse från den 2/9 och som vi också uttryckte till Lars Neumann. Vi tycker det är fruktansvärt att veta att han som leg psykiater får arbeta med människor vars liv helt ligger i händerna på honom.

Vi får aldrig Eilert tillbaka och det är fortfarande inte hämnd som driver oss! Men vi vill ha upprättelse för Eilert. Och vi vill förhindra att andra hjälpsökande människor skall bli behandlade på det sätt som Eilert blev av Lars Neumann.

Och framförallt - sanningen måste väl väga tyngre än lögnen?

Ovanstående uppläst för och godkänt av Sara Tordsson, hustru

Ann-Marie Karlsson, mamma

Sara Tordsson, hustru
gm Ann-Marie Karlsson